SOLIDARITATE DE RĂSPUNDERE

Presa germană și italiană comentând cele petrecute în Franța, socotește că această țară nu se poate scuza aruncând răspunderea numai asupra guvernelor ei. Deci vina acestora nu poate fi tăgăduită — spun ziarele germane și italiene — poporul francez are însă și el partea lui de răspundere.

Este desigur incontestabil că în materie de răspundere politică, ea trebue atribuită în primul rând guvernelor cari au avut conducerea treburilor țării. Ele, nu numai prin structura constituțională a statului, nu numai prin însuși faptul că își asumă la un moment dat conducerea țării și că astfel sunt în măsură să cunoască mai bine ca oricine realitatea faptelor, ci și prin încrederea la care fac apel, au răspunderea actelor lor, a hotărârilor lor, a prevederei sau neprevederei lor. Și dacă aceasta este adevărat pentru politica și ordinea internă, este cu atât mai adevărat pentru politica externă care e legată de securitatea țării.

Dar guvernele, de cele mai multe ori și mai în toate țările, chiar și în cele cu regim autoritar, reprezintă o voință a țării. Aceasta mai ales în țările cu regim parlamentar și cu controlul constituțional pe care îl poate exercita opinia publică prin presă, prin reprezentanții națiunei și prin hotărârea ei în timpul alegerilor.

Din acest punct de vedere este firesc desigur să se spună că, dacă faptele unui guvern sunt sau se dovedesc rele pentru țară, o parte din răspundere revine și acelora cari i-au acordat încrederea, cari n'au reacționat la timp, și grație pasivității cărora a putut dăinui o stare de lucruri dăunătoare. Ar fi de observat însă că această participare de răspundere este în raport direct cu libertatea controlului, cu dreptul de a vorbi liber și deschis, cu posibilitățile ce se lasă opiniei publice de a reacționa.

Iată de ce este chiar în interesul oricărui guvern ca acțiunea lui să nu fie misterioasă, să nu fie lipsită de controlul opiniei publice, fiindcă numai astfel răspunderea lui ar putea fi diminuată dacă la lumina zilei guvernarea lui ar fi obținut asentimentul unanim al țării respective.

Teoria presei germane și italiene poate fi deci cu drept cuvânt susținută atunci când este vorba mai ales de o țară unde există un regim de libertate parlamentară, de libertate a presei de libertate de control public.

Dar ea poate fi susținută principial pentru toate țările, fiindcă în mod general un guvern nu poate ajunge să facă ce vrea de cât dacă el este tolerat, dacă acțiunea lui nu întâmpină nici o rezistență din partea nimănui.

S'a spus că fiecare țară are guvernele pe care le merită. Lucrul nu e totdeauna adevărat și în nici un caz nu este adevărat atunci când țara nu poate să-și spue sub nici o formă și prin nici un mijloc cuvântul ei.

Dar este totuși foarte adevărat că asemenea guverne dacă ajung să existe și să guverneze la adăpost de orice control, aceasta nu e numai vina lor. Răspunderea le rămâne, vina lor nu este înlăturată, dar, după cum spune presa germană și italiană, și acei cari le-au tolerat și acei cari n'au reacționat la vreme, au partea lor de vină care nu poate fi tăgăduită.

Observația ziarelor germane și italiene merită toată atențiunea și în multe țări ea ar trebui să deștepte atențiunea generală.

LA PROBLEME ROMÂNEȘTI, SOLUȚIUNI ROMÂNEȘTI

de general rez. VASILESCU PETRE

Când o țară, în anumite momente — hotărâtoare pentru prezentul și viitorul ei — este nevoită să ia unele măsuri radicale, care să tindă a soluționa probleme naționale, de vitală importanță, *ea nu trebue să se grăbească, ci, dimpotrivă, examinând încet, cu răbdare și scrupulozitate, pe toate fețele, efectele ce s'ar putea produce, prin aplicarea unor asemenea măsuri nu trebue să treacă la definitivarea lor, decât numai după ce, în urma studiului aprofundat ce va fi făcut, va avea siguranța absolută că aceste măsuri vor putea fi, cu adevărat, salvatoare*; procedând altfel, s'ar putea ajunge la rezultate cu totul contrare și nebănuite.

A copia și aplica — fără, cel puțin, a le adapta — măsuri luate de alții, dar care nu se potrivesc nici soluției, nici condițiunilor locale, însemnează a face un lucru superficial, care, ca orice lucru făcut în pripă și fără discernământul necesar, nu va întârzia să-și producă efectele lui dăunătoare, *întorcându-se, chiar, împotriva celor cari l-au imaginat și aplicat*.

Alegerea momentului, când urmează a se face aplicarea, chiar a măsurilor socotite, după o matură judecată, ca absolut necesare și indispensabile, *are, deasemenea, o foarte mare importanță*.

Procedând cu grabă și lăsând să se consume, în întregime, măsurile ce s'ar fi luat, spre a reveni, apoi, asupra lor, după ce se va fi constatat că ele nu erau cele mai indicate, *este a suferi o înfrângere de conducere, care poate fi mai dăunătoare țării și neamului, decât însăși situația inițială, dela care s'a plecat* și care, spre a fi remediată, ar fi reclamat, poate, o altă soluțiune, mai potrivită.

Ceeace își poate permite o țară, cu o populație emogenă de 80 milioane locuitori, având o civilizație proprie foarte înaintată, precum și foarte mari posibilități de a face față, imediat, cricăror reacțiuni, sau efecte — care, uneori, nu pot fi prevăzute — nu-și poate îngădui o alta, având o populație, neomogenă, de cinci ori mai mică, o civilizație în curs de desvoltare și numai foarte mici — sau, aproape, deloc — posibilități de a remedia, imediat, reacțiunile, sau efectele dăunătoare ce s'ar produce.

In primul caz, o massă enormă de oameni absoarbe și diluează eventualele reacțiuni, sau efecte, socotite dăunătoare; în cel de-al doilea — cazul nostru —aceleași reacțiuni urmează a fi primite și suportate de către o populație de cinci ori mai mică și având, încă, agravantele arătate mai sus.

In asemenea condițiuni, este ușor de înțeles că rezultatele obținute, prin aplicarea acelorași măsuri, nu pot fi nici asemănătoare și nici, cel puțin, comparabile.

Dacă ne referim, bunăoară — spre a lua un exemplu concret — la una din problemele dela noi din țară: *problema evreiască*, se ajunge, după o serioasă examinare a chestiunii, la concluziunea că: *nu aceleași soluțiuni, pe care au dat-o acestei probleme, națiunea și statul german, se potrivește, aidoma, și la noi.*

La noi, problema evreiască — *care, într'adevăr, există și, încă, sub o formă foarte gravă, reclamând, neapărat, o grabnică soluționare* — nu este totuși o problemă cu totul separată, ci ea face parte din marea problemă a străinilor în general, problemă de care noi, în trecut, nu ne-am ocupat aproape de loc; ba, de multe ori, făcându-ne „cozi de topor", am contribuit, noi înșine — în mod inconștient și culpabil — la agravarea ei ajutând să conducă la rezultate din cele mai păgubitoare pentru elementul dominant, românesc.

Problema evreiască, deci — la noi — trebue atacată concomitent cu întreaga problemă a străinilor de neam și soluționată în cadrul ei.

SOLUȚIUNILE CE SE VOR CAUTA, INSA, TREBUE A FI SOLUȚIUNI ROMANEȘTI, CARE SA TINA SEAMA DE ADEVARATELE CONDIȚIUNI LOCALE; importându-le de aiurea, am credința că ele mai mult vor strica, decât vor folosi.

Ceeace va trebui să se urmărească, însă, neapărat, prin aceste soluțiuni, va trebui să fie realizarea imperativului ceasului de față: *România a Românilor; Românii, singuri, stăpâni la ei acasă!* Ceilalți — străinii — să muncească cinstit, alături de cei cari le pun țara românească la dispoziție, să fie cetățeni pacinici, cu cugetul curat; să se integreze complet în interesele țării și ale neamului românesc și să fie fericiți că pot trăi într'o țară de oameni cumsecade, care le asigură toate libertățile ce pot fi acordate, precum și un traiu îmbelșugat, cum nu pot găsi nicăeri, în altă parte. DAR SA NU AIBA PRETENȚIUNEA DE A NE CONDUCE EI ȚARA, căci n'au nici drept pentru aceasta, și nici suflet românesc, spre a putea pretinde așa ceva.

SOLDURI

la

GALERIES LAFAYETTE

la raioanele

CONFECȚIUNI BARBATEȘTI

LINGERIE *pt.* DOMNI

CONFECȚIUNI *pentru* DOAMNE

INCALȚAMINTE

ARTICOLE *de* SPORT

REDUCERI din prețurile originale **10 - 30%**

Vizitați **Terasa Lafayette** *unde concertează zilnic* **orchestra Lafayette**

In lumea Faraonilor

Alexandria—Cairo

III

de OLGA GRECEANU

CAIRO — PODUL PESTE NIL

Dela Alexandria la Cairo sunt aproape trei ceasuri depărtare cu trenul.

La ieșirea din oraș sunt încă înșirate pe o mare distanță, o mulțime de vile luxoase în plăcut stil oriental, cu verande înflorite, cu terase în majolică, cu grădini bogate în tufe de mimoza, cu palmieri bătrâni, ale căror frunze tăiate ca niște degete, aruncă o umbră dantelată și ascuțită pe mesele și scaunele de grădină adăpostite sub ei. Când se isprăvește cu această elegantă periferie a orașului, începe nisipul, începe deșertul cu colinele de piatră, iar din loc în loc nenorocite căsuțe de pământ netencuite, nevăruite, așa cum s'ar mai găsi și pe la noi prin vreun fund de sat câte o căsuță bătută de soare, și în care s'ar adăposti o întreagă familie de țigani.

Chiar când trenul se îndreaptă spre malul bogat al Nilului, unde vegetația e unică pe lume și se înalță cu atitudine cuceritoare, satele tot triste sunt. In mijlocul verdeței ele păstrează un aer de deșert, de mâhnire, de repăsare, de provizoriu. Nu ghicești din gospodăriile ce se perindă în fața ochilor, nici un fel de grijă pentru ziua de mâine, pentru bătrânețe, pentru zile de boală, de moarte. Deloc. Abia dacă prăpăditele de locuințe se arată sub formă de căsuțe de popas. Dar poate că o locuință prea solidă nici n'ar avea rost aci în Egipt, și mai ales în preajma deltei Nilului, fiindcă oamenii pot tot așa de bine să trăiască afară sub cerut liber. Cât despre mâncare, o iau din pomi, de-a gata, sub formă de pâine *„nopal"*, și lapte din fructul sycomorului și al palmierului.

Aci nu e iarnă, nu e toamnă, nu e primăvară, nu e zăpadă, nu e ger, nu e îngheț, nu e ploaie, nici ceață și nici nu cade brumă. Veșnic vară. Veșnic cerul e albastru. Veșnic e cald și nimeni n'are nevoie să muncească ca să adune lemne pentru foc, tălpi pentru ghete, lână pentru cojoace. Felahii se spală când dă Dumnezeu, dorm pe iarbă grasă, proaspătă și cu țânțarii s'au învățat.

In fiecare bătătură odihnește o cămilă. Dacă ar fi la noi, ar odihni așa, sub soare, un bou sau o mârțoagă.

Intâlnim și o caravană. Un lung șir de cămile se profilează pe un cer vânăt, întocmai ca la cinematograf când regisorul urmărește maximum de efect. Sus, pe cocoașa cămilelor, arabi subțiri, pe jumătate adormiți, se lasă legănați în pasul domol al celui mai răbdător animal din lume.

Trecem Danwar, Damanhur, Ityaï el Barnd, Khatatba, Manashi ,apoi pe podul dela Imbaba trecem Nilul, și ajungem la Cairo, orașul cu încă odată atâta populație ca Bucureștiul.

... E miezul zilei. In gară, lume groaznic de multă. Europeni și Orientali. Din capul scării vagonului, zăresc fesuri, turbane, căști coloniale ișmarâce, tartane și când și când o pălărie de pae, o panama.

Gara e frumoasă, dar murdară. Indigeni desculți, se vârâ peste tot, cer bacșiș, ca și cum ai avut întâlnire cu ei la Cairo, anume pentru treaba asta.

Pe jos, dacă nu bagi de seamă, aluneci pe coji de banane și de mandarine.

Un polițist englez din cale afară de elegant, face ordine, dar nu-l aude nimeni. Ca și la Alexandria, persistă fără întrerupere cuvântul „bacșiș, bacșiș" ca un șipot continuu de apă.

Afară, în fața peronului, așteaptă mașini și trăsuri. Dincolo, pe peronul unde se descarcă marfa, așteaptă cămile și măgari, resemnați de veacuri să-și simtă spinările încărcate.

In piața gării, o groaznică și anostă statue modernă a libertății: un fel de zână rezemată de un sfinx.

Ne suim în mașină și pornim dealungul orașului, spre Heliopolis Palace. Populația indigenă dă aspectul oriental, dar casele, străzile, magazinele, sunt europene.

Bine înțeles firmele de pe Bulak Street sunt: La Sfinx, La cele Trei Piramide, La Gizeh; fructăria se numește „Memphis", iar frumoasa cafenea turcească din fața Casei Guvernatorului, cu terasa de marmoră roșie, e „Delirul Faraonului".

E o oarecare impresie de Orient, și din pricina multelor Moschei, și din pricina palmierilor și sycomorilor, dar nu simt încă o emoție antică, pentrucă n'am intrat încă în „Vechiul Testament" cu fuga lui Iosif, cu cele 7 vaci grase și șapte vaci slabe, n'am intrat încă în atotputernicia Faraonilor, în Templul Soarelui și al Crocodilului.

Până acum nimic serios. O simplă cunoștință de lume, de mișcare, de stradă, de case, de parcuri, de atmosferă, generală. O pregătire pentru emoțiile de mâine și pentru zilele ce vor urma. O prefață la Marea Istorie.

O poartă monumentală, la care încă n'am bătut, dar spre care mă îndrept cu mare curiozitate...

(Va urma)

Amnistie specială la legea vămilor

Amnistia specială la legea vămilor, prevede:

Art. 23. — „Cei care au introdus mărfuri în țară, fără a achita drepturile de import, vor fi amnistiați de orice sancțiune, dacă în termen de 60 zile vor declara aceste mărfuri și vor achita drepturile aferente".

Art. 24. — „Cei care vor fi făcut o falsă declarațiune la importul sau exportul de mărfuri aducând prin aceasta prejudicii încasărilor drepturilor de import sau export, vor fi amnistiați, de ori ce sancțiuni prevăzute de legea vămilor, dacă vor declara și achita diferențele de drepturi aferente în termen de 45 zile dela data prezentei legi".

In consecință, vămile, pentru cazurile dela art. 23 care se referă la introducerea mărfurilor fără formalitățile vamale și fără plata drepturilor de import, — adică la contrabandele la import, — vor primi plata drepturilor de import, fără a i se aplica amenda, dacă autorul lor se prezintă pentru a face declarația mărfurilor importate fraudulos, în termen de 60 zile dela data publicării legii, adică până la 30 Septembrie 1940.

Pentru cazurile dela art. 24 adică pentru falsa declarare și taxare a mărfii, atât la import cât și la export (contraventiuni), termenul în care trebuesc declarate aceste contraventiuni spre a beneficia de amnistie, este de 45 zile, adică până la 15 Septembrie 1940.

Vămile vor lua măsurile necesare pentru ca, de îndată ce vreun importator sau exportator, se va prezenta si va declara, că marfa ce a format obiectul unui import sau export a fost declarată fals și deci impusă cu taxe inferioare decât cele ce se cuveneau în realitate, să fie cercetat cazul imediat și pe baza documentelor sau actelor ce se vor prezenta, se vor alege diferentele și încasa, fără a aplica amendă.

Sumele se vor vărsa la alte venituri.

Toate lucrările privitoare la aplicarea acestei legi vor fi efectuate cu precădere

S'a prelungit termenul de înscriere în școala militară de infanterie Sibiu

Se aduce la cunoștința celor interesați, că termenul de înscriere la concursul de admitere și depunerea actelor pentru școala ofițeri infanterie — Sibiu — s'a prelungit.

Pentrul anul I, înscrierile până la 10 August 1940 inclusiv. Examenul începe la 14 August c., ora 8 dimineața, în localul acelei școli.

Pentru anul II, depunerea actelor până la 4 August, ora 8, la școlile ofițeri rezervă infanterie.

Examenul pentru anul II începe precis la 7 August c., ora 8, la școala ofițeri infanterie — Sibiu — unde candidații trebue să se găsească.

Condițiunile de admitere au rămas aceleași, stabilite prin decizia ministerială nr. 919 din 8 Iulie 1940, publicată în „Monitorul Oficial" nr. 156 din 9 Iulie 1940.

Cinci veacuri dela născocirea tiparului

Cum se scria în anul 175 d. Chr. — Germania și lumea întreagă sărbătorește amintirea genialului Gutenberg

Cu toată asprimea zilelor de război pe care lumea întreagă o îndură, în frunte cu poporul german, Germania se gândește totuși să cinstească amintirea genialului Gutenberg din Mayența, care a născocit tiparul acum 500 de ani, una dintre cele mai mari binefaceri făcute omenirii. Din nenorocire, în împrejurările grele de azi, nu se va putea da evenimentului comemorat importanța internațională ce i se cuvine.

E drept că și înainte de Gutenberg se reproduceau manuscrisele în mai multe exemplare. Marco Polo a găsit în China xilografia, adică tiparul în lemn, de care popoarele Extremului Orient se slujiau încă din anul 175 d. Chr. Pe vremea aceea chinezii gravaseră pe plăci cărțile lor sfinte, trăgându-le apoi în mai multe exemplare. E foarte sigur că în veacul VI d. Chr. astfel de cărți existau în China, tipărite cu litere de lemn și că circulau nenumărate prin veacul X. In Japonia, cele mai vechi cărți xilografiate au fost între anii 760 și 770 d. a., iar Britith Museum are o carte tipărită în Corea, prin 1337, cu litere mobile de lemn. Nici o legătură nu exista însă atunci între Extremul Orient și Europa, așa că invenția germană a tiparului s'a desvoltat în Europa, fără nicio influență străină.

Născocirea tiparului datează din 1440, iar Johann Gutenberg din Mayența e recunoscut ca inventatorul ei.

Marea importanță a acestei descoperiri este unanim recunoscută și prin faptul că, după cum, odinioară, șapte cetăți din Hellada își disputau locul nașterii lui Homer, tot astfel, în zilele noastre, șease țări din Europa apuseană pretind că au înzestrat civilizația lumii cu născocirea tiparului: Franța susține că creatorul tiparului a fost Procope Waltfagel, de obârșie din Praga, care, la Avignon, a tipărit cărți cu litere mișcătoare de metal, iar Italia afirmă că Pamfilo Castaldi e adevăratul inventator al tipografiei. Alsacia îl revendică pe Jean Médelin, din Strasburg, iar Flandra pe Jean Britta din Bruges. In fine, Olanda pretinde că născocitul tiparului e Laurent Koster din Haarlem. Chiar în Germania s'a încercat smulgerea laurilor depe fruntea lui Gutenberg, căci s'a căutat impunerea lui Johann Fust și Peter Schoeffer, ambii din Mayența, ca născocitori ai tiparului, dar motivele aduse în discuție s'au dovedit vagi, confuze și contradictorii. Documente autentice au stabilit că Fust a fost un simplu comanditar al lui Gutenberg, care, neavând cu ce plăti nici dobânzile sumelor acordate, Fust i-a sechestrat „uneltele" ca debitor. Făcând apoi tovărășie cu Schoeffer, a încheput a tipări cărți, din care pricină a și fost luat drept inventatorul tiparului. Ca orice energie creatoare, Gutenberg a avut multe de suferit.

S'a dovedit în urmă că, chiar prin anii 1436—1439, Gutenberg avea o presă tipografică pe care o exploata.

Iată legenda, scrisă latinește, ce figurează pe statuia lui Gutenberg din Mayența: *„O artă care le-a scăpat Grecilor și Romanilor, a fost născocită de geniul unui German. Acum tot ceeace știu bătrânii și modernii nu mai e numai al lor, ci aparține tuturor popoarelor"*.

E minunata născocire a tiparului care a îngăduit răspândirea luminii în lume, până în străturile cele mai adânci ale poporului, spre gloriosul triumf al civilizației, și întru izgonirea întunericului ce, până atunci și încă mult timp după aceea, îmbrobodise mințile omenești.

LEONTIN ILIESCU

„Ciangăii și Secuii" din România

CE SCRIE PRESA DIN BUDAPESTA

Ziarul budapestan „Magyarország" pretinde că numărul Ungurilor și Ciangăilor din România (vechiul regat) s'ar ridica la 500 mii (?!).

Ziarul budapestan uită că populația celor câteva sate de Ciangăi, nu constituie propriu zis un grup etnic. Ciangăii au emigrat în Moldova pentru a se sustrage regimului feudal ungar, a cărui asprime a depășit în Evul Mediu orice margine. Dealtfel, istoriografia maghiară însăși nu neagă acest lucru.

Acelaș lucru se poate spune și despre Ungurii și Secuii din vechea Românie. Și aceștia au găsit la noi azil, și putința de a trăi mai omenește decât sub regimul economic și social al Ungariei.

Cunoscutul om politic maghiar Iosif Sandor a recunoscut acum vreo trei decenii într'un anuar al societății „Emke" al cărui secretar general era, că Secuii se exprimă despre Ungaria ca despre o țară străină, considerând țara românească ca a lor.

Este cel puțin ciudat că astăzi, ziariștii dela Budapesta, găsesc de cuviință să facă reproșuri României, în loc să-i fie recunoscători pentru tratamentul de care Ungurii s'au bucurat și se bucură în această țară.

Zece ani dela moartea lui Cernățianu

Astăzi 4 August se împlinește un deceniu dela plecarea dintre noi a fostului coleg Ioan Șurcu-lescu Cernățianu, unul dintre apreciații profesioniști ai presei noastre cotidiane și slujitor credincios al acestui ziar, la care a colaborat neîntrerupt mai bine de 20 de ani, distingându-se în deosebi în domeniul economic-financiar, în care făcea dovadă că poseda o solidă documentare.

A fost și un publicist cu frumoasă pregătire și în această îndeletnicire, moștenită de altfel din familia lui de veche obârșie oltenească, tatăl său, profesorul Dimitrie Șurculescu, fiind și publicist și ziarist, colaborator la *Românul* lui C. A. Rosetti.

Ion Ș. Cernățianu, în cercul ziariștilor în care era considerat ca un simpatic și îndatoritor coleg, a fost de totdeauna recunoscut binevoitor sfătuitor și îndrumător al elementului tânăr care se devota ziaristicei.

Acesta, împreună cu noi, cari l-am avut coleg, avem datoria să nu lăsăm să se aștearnă uitarea peste memoria lui și să-i consacrăm din când în când câteva rânduri.

Românii din Bulgaria

Valorosul scriitor, cunoscut publicului mare al țării, d. Emanoil Bucuța, a publicat nu de mult o foarte interesantă lucrare tratând despre „Românii din Bulgaria". Fiind de actualitate, amintim această lucrare, tipărită în colecția „Cunoștințe folositoare", la „Cartea Românească. In aceeaș editură se mai află cărțile de egal interes: „Românii din Ungaria" de Ioan Georgescu, „Românii de peste Nistru", de V. Harea, „Priveliști din Bucovina Pitorească" de căpit. A. I. Gheorghiu; „In lungul graniței" de prof. I. Simionescu.

BIBLIOGRAFIE

— A apărut: **„PROBLEMA EVREIASCA IN ROMANIA"** (Cum poate fi definitiv rezolvată) de P. Georgescu Delafras.

— A apărut n-rul 9 el săptămânalului ilustrat „Chemarea Vremii" de sub conducerea d-lui Ion Sân-Giorgiu cu colaborările d-lor: Ion Sân-Giorgiu, Gh. A. Cuza, prof. Ion Savin, D. I. Cucu, I. Țânțăreanu, Alexandru Renda, Radu Gyr, Romulus Vulcănescu, Toma Vlădescu, Pant. M. Sitescu, G. C. Nicolescu, H. Zillich, Corrado Tumiati.

In restul numărului: Cadran pe 7 zile, Cronica militară și externă, Agenda literră, Culmi și abise, O pagină de humor. Desene de Dragoș.

— A apărut n-rul 15, anul II, din revista „Muncă și Voe Bună".

UN AZIL PENTRU SUFERINZII CAPITALEI

De peste zece ani soc de binefacere a doamnelor creștine ortodoxe „Bunătatea Samariteană", hrănește zilnic și îmbracă de sărbători între 200 până la 300 copii de școală și bătrâni nepuțincioși și săraci.

Pentru a mări această lucrare creștină, a început construirea unui mare azil, prevăzut cu cantină pentru săraci în fosta piață Floreasca din strada Dejugătoarei.

Incredințându-se de folosele pe care le aduce populației nevoiașe această operă de milostenie creștină, d. general Victor Dombrovski primarul general al Capitalei, a cedat soc. „Bunătatea Samariteană" terenul pe care se ridică construcția azilului și cantinei.

Cu toate că lucrările sunt înaintate, piatra fundamentală va fi pusă, după orânduirea sfintei noastre biserici, prin sfințirea temeliilor, Miercuri 7 August la orele 9 dimineața, în prezența reprezentanților bisericii și ai diferitelor autorități și personalități.

—oxx ● xxo—

Zece ani dela moartea lui Cernățianu

Astăzi 4 August se împlinește un deceniu dela plecarea dintre noi a fostului coleg Ioan Șurculescu Cernățianu, unul dintre apreciații profesioniști ai presei noastre cotidiane și slujitor credincios al acestui ziar, la care a colaborat neîntrerupt mai bine de 20 de ani, distingându-se în deosebi în domeniul economic-financiar, în care făcea dovadă că poseda o solidă documentare.

A fost și un publicist cu frumoasă pregătire și în această îndeletnicire, moștenită de altfel din familia lui de veche obârșie oltenească, tatăl său, profesorul Dimitrie Șurculescu, fiind și publicist și ziarist, colaborator la *Românul* lui C. A. Rosetti.

Ion Ș. Cernățianu, în cercul ziariștilor în care era considerat ca un simpatic și îndatoritor coleg, a fost de totdeauna recunoscut binevoitor sfătuitor și îndrumător al elementului tânăr care se devota ziaristicei.

Acesta, împreună cu noi, cari l-am avut coleg, avem datoria să nu lăsăm să se aștearnă uitarea peste memoria lui și să-i consacrăm din când în când câteva rânduri.

CURIER JUDICIAR

Controlul averii inginerului Petre Ioan

Inginerul Petre Ioan, din ministerul agriculturii și domeniilor, fiind trimis în judecată conform legii patrimoniului public pentru nereguli comise în gestiunea „Fondului bisericesc al Bucovinei", parchetul a cerut să i se verifice avutul potrivit legii.

Comisiunea pentru controlul averilor sesizată cu acest caz, a fixat termen pentru eri, când ministerul domeniilor, citat ca parte civilă, nu s'a prezentat, la apel răspunzând numai denunțatul.

Din oficiu d. președinte a pus în discuție chestiunea dacă nu este necesar să fie citată și Casa pădurilor, care a fost păgubită.

Ing. Petre Ioan a susținut că nu este necesar din moment ce a fost citat ministerul ca organ tutelar.

Verificând actele, comisiunea a dispus să se ceară dela Casa pădurilor declarația de avere a denunțatului și orice alte relațiuni utile cauzei. In acelaș timp, a numit o expertiză care să evalueze tot avutul denunțatului, constând din vii, terenuri agricole și clădiri, situate în București, Nicorești și Valea Călugărească.

Pentruca denunțatul să depună memoriul de avere și experții raportul, cauza a fost amânată la 21 Septembrie a. c.

Speculă

La tribunalul Ilfov s'au mai înregistrat apelurile următorilor comercianți condamnați pentru speculă:

Fabrica de săpun Stela, din șos. Colentina 54, 200 mii lei amendă pentrucă, peste stocul de săpun declarat, a reținut o sută mii kg. pe care nu le-a pus în vânzare;

Gh. Stănculescu, măcelar din piața dr. Botescu, comp. 11, 13 și 15, la 22.390 lei amendă pentrucă a vândut carnea de vacă cu 42 lei în loc de 38 lei kg.

Artur Riser, engrosist de unt din str. Paleologu 11, la 15 mii lei amendă pentrucă a vândut unt cu 135 lei kg.;

Dumitru Constantin, măcelar, piața dr. Botescu, comp. 34, condamnat la 11.688 lei amendă, pentrucă a vândut carnea de vacă cu 46 lei kg. în loc de 38 lei;

Ion Caudet, coloniale, str. Berzei 2, 10 mii lei amendă pentrucă a vândut mălai cu preț de speculă și n'a vroit să vândă untdelemn;

Vasilica Mihăileanu, măcelar, șos. Filantropiei 401, 13.052 lei amendă, pentrucă a vândut carnea de vacă cu 46 lei kg. și untura cu 80 lei kg.;

Florea Vasilescu, coloniale, str. Frosa Sarandi 12, la 7500 lei amendă pentru că n'a afișat prețurile;

Constantin Manolescu, coloniale, șos. Filantropiei 60, la 5000 lei amendă pentrucă n'a afișat prețurile.

Trimiși in judecată pentru abuz de încredere

D. procuror Dobre Vasilescu a trimis direct în judecata tribunalului pentru delictul de abuz de încredere în dauna Federației naționale a cooperativelor viticole pe:

Irina Gheorghe, din str. Petre Locusteanu 1; Ion Răsoiu, din șos. Ștefan cel Mare 32; și șoferul Arpad Gall, din str. Cotofeni 55, cari primind vin spre desfacere și-au însușit banii rezultați din vânzare.

Tot pentru abuz de încredere au fost trimiși în judecată:

Irving Amstheer, proprietarul firmei Sanofer, din calea Mosilor 135, care și-a însușit suma de lei 100.000, ce-i fusese depusă ca garanție de reclamantul Moise Weinștein.

Constantin Băran, din com. Lupeasca, str. dr. Racoviță 26, pentru că și-a însușit 6 mii lei primiți în depozit dela Rudolf Novac, din str. Miron Costin 12.

D. St. Dumitrescu, din com. Colentina, str. Mihail Cogălniceanu 12, dispărut, care a înstrăinat diferite piese de mașină ce-i fuseseră remise în custodie de reclamantul Jacques Jaroslavici și a reținut prețul unui tractor pe care reclamantul i-l încredințase spre vânzare.

Frauda creditorilor

După cercetări la cabinetul 1 instrucție, d. procuror Florin Tărăbuță a trimis în judecata tribunalului pe Jeana Nater, din str. Cluceruiui 7, pentru delictul de fraudarea creditorilor (art. 548 c. p.).

Inculpata fusese condamnată la 200 mii lei despăgubiri civile către Ilina Marin Soare Ciobanu pentru un accident de automobil. Decizia de condamnare rămânând definitivă prin respingerea recursului de către Inalta Curte de casație, Jeana Nater a încercat să dosească averea, un automobil, vânzându-l soc. Tractoria pe suma de 150 mii lei.

Fura din magazine

Camera de acuzare a respins eri apelul încercat de femea Elena Buta, zisă Lina, zisă Elena Ionescu, din Sibiu, str. Drumul Guștericei 35, contra ordonanței cab. 4 instrucție, prin care fusese trimisă în judecată împreună cu alți infractori, sub învinuirea că, activând în bandă, au furat felurite obiecte dela diferite magazine din București.

Inșelăciune și fals

Prin rechizitoriul parchetului a fost trimis în judecată pentru delictele pedepsite de art. 409, 412 și 341 c. p. AVRAM ȘTRULEA, din str. Măcelari 15, care și-a plăsmuit un certificat ca din partea delegaților mahalalei, pe numele de Constantin Vasilescu, atestând că e sărac și că are 7 frați mai mici de întreținut.

Colindând cu acest certificat străzile Bucureștilor, a strâns o sumă frumoasă din mila cetățenilor înduioșați de soarta tristă a bietului *Vasilescu-Ștrulea* și a celor 7 frați imaginari.

Afacerea cecurilor false

Camera de acuzare a respins eri apelul lui Fernand Arthur Bulkens contra ordonanței definitive a cab. 7, prin care a fost trimis în judecata tribunalului sub stare de arest, ca autor principal al falsurilor cecuri elvețiene de care ne-am ocupat la vreme.

Diverse

Admițând apelul parchetului, Camera de acuzare a confirmat mandatul emis de cab. 9 instrucție contra mecanicului Dică Petre, vinovat de accidentul întâmplat deunăzi pe lacul Tei-Herestrău, fiindcă transportând zece persoane într'o barcă de 5 locuri, a pricinuit răsturnarea bărcii și înecarea unuia dintre pasageri.

Sechestru penal

Cabinetul 10 instrucție a ordonat un sechestru asigurător până la concurența sumei de un milion lei, pe averea lui Hermann Hardt, din str. Pasteur 10, și a lui Ion Duru din str. Turda 118, la cererea soc. Importul Românesc, reclamantă într'o afacere de devize.